

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 341/2017
07.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгослава Аврамовић, адвокат из ..., против туженог "ББ" ..., кога заступају Бранислав Спасеновић, адвокат из ... и Весна Момчиловић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1850/16 од 29.06.2016. године, у седници одржаној 07.02.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1850/16 од 29.06.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 370/15 од 25.02.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је као неправилно и незаконито поништено решење туженог о отказу уговора о раду број ... од 26.08.2011. године и обавезан тужени да га врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, стеченом знању и радном искуству, док је део тужбеног захтева којим је тражен да се по поништају наведеног решења о отказу уговора о раду тужени обавезе да тужиоца врати на рад и распореди на радно место водећег менаџера за огревни материјал у Огранку ... одбачен као недозвољен. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1850/16 од 29.06.2016. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу изреке у ставу првом изреке и у погледу одлуке о трошковима поступка из става другог изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог и распоређен на послове радног места водећи менаџер огревног материјала у Огранку Тужиоцу је отказан уговор о раду 26.08.2011. године због повреде радне обавезе из тачке 19. став 11. уговора о раду – неизвршавање планова промета и разлике у цени од 50% у односу на усвојени план у три месеца у току године и то за април, мај, јун и јул 2011. године. Упозорење о постојању разлога за отказ уговора тужилац је примио 25.08.2011. године. Претходно је тужилац добио упозорења 26.01.2010. године, 07.06.2010. године и 07.07.2011. године да не извршава планове промета и разлику у цени од 50% у односу на усвојени план у три месеца у току године и то за период јун – децембар 2009. године, јануар – мај 2010. године, као и април, мај и јун 2011. године. Тужилац се изјаснио на наводе из упозорења.

Решењем од 08.01.1983. године тужилац је распоређен на радно место секретара, а уговором о раду од 01.11.2003. године распоређен на послове директора пословног центра за грађевински материјал и техничку робу у Решењем од 04.02.2008. године тужиоцу је понуђено да закључи уговор о раду у смислу члана 171. став 1. тачка 1. и члана 172. Закона о раду, којим је распоређен на послове извршног директора Огранка Инспекција рада је записнички констатовала да је уговором о раду од 26.02.2009. године, који по својој садржини одговара анексу уговора о раду јер садржи и понуду за његово закључење, тужилац распоређен на послове водећег менаџера огревног материјала у Огранку

Према налазу вештака економско-финансијске струке, у спорном периоду од 01.04.2011. до 31.07.2011. године у пословној јединици туженог се налазила роба на залихи у вредности од 660.515,84 динара до 1.061.727,10 динара, да је планирана набавка у том периоду за вредност од 5.650,303,92 динара, да је у месецу априлу 2011. године било извршење плана у висини од 3% у односу на план набавке, да је у истом проценту извршен и план продаје, да је за месец мај извршен план набавке од 26% а продаје од 14% у јуну месецу извршења плана набавке у висини од 28%, а продаје у висини од 20%, док је план набавке у јулу месецу износио у висини од 21%, а продаја од 24%, да је извршење плана разлике у цени за месец април у висини од 5%, мај 10%, јун 15% и јул 22% које околности су садржане у оспореном решењу. Тужиоцу је према налазу вештака у спорном периоду одређен висок план продаје који не би могао да се оствари са 100% и у случају да је сва роба са лагера продата узимајући као пример набавку огревног материјала у месецу мају 2011. године и стање на залихама на дан 30.04.2011. године, тако да и поред продаје целокупних залиха тужилац објективно не би могао да оствари планирани постотак него само проценат од 62,99.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев и поништили решење о отказу.

Послодавац може на основу члана 179. став 1. тачка 1. Закона о раду, запосленом да откаже уговор о раду, ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност и његово понашање и то ако не остварује резултате рада или нема потребно знање и способности за обављање послова на којима ради.

Тужиоцу је стављено на терет неизвршавање планова промета. Задатак који се поставља запосленом мора бити објективно изводљив – могућ у одређеном временском периоду (што се испитује у сваком конкретном случају). Да би отказ из овог отказног разлога био законит потребно је да запослени објективно могућ задатак није остварио својом кривицом- нечињењем или недовољним чињењем.

У овом случају, задатак који је постављен тужиоцу није био објективно могућ. Из налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке произлази да се план тужиоца који се односи на продају објективно није могао остварити са 100% и у најбољем случају продаје целокупне робе са лагера, те да је реално тужилац могао у посматраном периоду остварити део планираног постотка у висини од 62,99%. Чак и под условом да је план туженог био објективно могућ, нису постојали услови за отказ уговора о раду тужиоцу јер тужени као послодавац, на коме је терет доказивања да је учињена повреда радне обавезе, није доказао да су на страни тужиоца постојали пропусти да поверене послове обавља савесно, квалитетно и уредно, да обилази купце и нуди робу, да врши набавку робе од добављача са којим послодавац има закључен уговор. Како на страни тужиоца нема кривице за реализацију превисоко постављеног плана од стране тужиоца, решење о отказу је морало бити поништено.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић